

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносить:

на цілий рік 10 зр. — кр.
„чверть року 2 „ 50 „
„місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горювца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Реданция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакцій отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Добродії Славян.

З причини зборів славянського благодотворительного комітету, котрі відбулися дня 18. квітня, австрійські москвофіли попали в велику тугу. Торік на зборах сего товариства проф. Ламанський доказував, що Славяни обманюють Росію; Росія любить їх так щиро, а тимчасом они невдячні, не узнають праці добродіїв і опікунів Славянщини. Для того радив проф. Ламанський не оглядати ся на Славян і лишити їх своїй судбі. На сегорічних зборах виступив полковник і публіцист Комаров і старав ся доказати, що торічна бесіда Ламанського навела прочих Славян на гадку, що Росія їх ненавидить. Славяни повинні, каже, безумовно вірити Росії, бо она їх любить як матір. Велике серце російського народу, переповнене любовію, не памятає зла. Славяни повинні старати ся всіма силами о то, щоби Росія стала ся осередком Славян, а аж тоді вільно їм подумати о своїх власних інтересах...

Але редактор „Громадянина“, кн. Мещерський відповів на то самодурство полковника Комарова дуже рішучо і отверто, а его відповідь ставить в правдивім світлі ту любов Росії для Славян, то „широке серце“ російського народу, о ко-

трім Комаров набалакав на зборах. Кн. Мещерський каже: „Комаров єсть фантастом, котрого проповіді о сполученю всіх Славян при помочи Росії, не мають ніякої основи. Нехай собі бесідники з комітету говорять, що хотять, але то єсть річ зовсім певна, що будуча історія Росії не буде вязати ся з пробами якогось духового сполученя Славян. Коли-б настали якісь зміни, то Росія поробить з балканських держав по просту губернії а славянських „братів“ поставить під власть енергічних губернаторів. То єсть історична правда“. — Кн. Мещерський сказав щиро і отверто правду. То ждало би і всіх иньших Славян, не лиш тих, що на Балкані.

Якже-ж супротив таких слів можуть австрійські москвофіли заховувати ся спокійно! Они-ж живуть для сеї і з сеї ідеї панславистичної а радше панросійської, цілі довгі літа морочать тим голови Славян, а ту князь Мещерський каже просто, що проповіді о сполученю всіх Славян при помочи Росії не мають ніякої основи... І от львівські москвофіли з „Галичанина“ в плач! Пишуть о „притісненні“ Славянства в Австрії через „подпольний трудь антиславянської політики“, а найбільше через „видумане“ руско-українського народу, против котрої

то політики Росія за границями своїми не хоче виступати; — а віденські москвофіли з круга Parlamentär-a (гляди ч. 97) з тугою констатують, що від часу, як Росії не повело ся з Болгарією зробити російську губернію, она „плює на всіх Славян“. Ми, каже редактор Parlamentär-a, лично пересвідчили ся в Петербурзі, Москві і Києві, що Росіяни справді махнули рукою на всіх Славян.

Треба-ж знати, що Кароль Живний їздив справді минушого місяця з віденським студентом Борисом Велегорським до Росії. Вертаючи, зволів сей великий опікун нашого народу вступити на Буковину і відвідати священників-москвофілів оо. Драбика в Добринівцях, Велегорського в Ошехлібах (з сином его їздив власне Живний до Росії) і Андрійчука в Нових Мамаївцях (у него був два рази).

Отже бувши в Росії замітив там Живний загальну славянофобію і він радить „святій“ Росії навести ся, покинути свою ненависть до Славян. „Хто, каже, бере ся тепер за се, щоб православна Росія стала духовим осередком Славянщини, ми (т. зн. австрійські москвофіли) чи Росіяни? Що ми робимо, то звістно, все таки щось з того єсть; а що Росіяни роблять, то також звістно; з того

3) Дід Славир а дід Пухир.

З моїх споминок.

Написав О. Я. Кониський.

(Дальше.)

Межували ото в нашому селі землі. Знали люди з того межованя всякої халени. Сподівали ся люди добра з того межованя; але сінаки з ланцюжниками, як почали виводити „лінії“, так повиходило таке, що в иньших людий землі побільшало, де в кого її поменшало; а де в кого она зовсім „попропадала“. Два уприви пропало і в діда Степана.

— Де моя земля діла ся? — питає він у ланцюжників.

— За лінію вийшли — кажуть йому.

— Де та лінія? Покажіть мені, нехай я її бачити-му?

А они — Хи-хи-хи! — скалять зуби.

На весні Степан після межованя розпитав ся, у кого ще „попропадала“ земля і заходив ся її шукати. Дійшов до того, що стало видно як на долоні, що ні за яку „лінію“ земля не виходила, а де була там і є, тільки ланцюжники поперевертали її в другі руки. Отак: Степанове коноплице взяли тай перевели в руки до полупанка, до Наума Трегубенка. Тоді Степан до Трегубенка. — А Трегубенко багатир був.

— Верни мое коноплице.

— Я його не сам взяв, мені його по закону нарізано. А ти дід! проти закону йдеш, проти царської волі; за се тебе на Сибір...

І почав Трегубенко той й Степана і всіх,

у кого землі попропадали, Сибіром лякати да юдити на їх начальство. От-от би зробити з Степана баламута, „бунтовника“, да в острог його! Отак кого страхом, кого жахом, кого горівкою тай укоськали. А дехто з молодих от як Охрім Гречук, Петро Топчук да Онопрій Чемерис, почали, чого з роду не було, на дпби проти Степана.

— Годі вам діду, кажуть, людий баламутити! Люди й самі тамлять, де дуб, де береза. Порадив ся дід Степан з Демяном і став на тому, що „люди нехай як знають, а він свого не попустить! і ту свою землю, що замежували він записує на церкву; а вже церква відпозиває, знайде її.“

Так він і зробив. Не скажу, що з того вийшло: чи відпозивала церква, чи ні, бо не бавом за рік чи що, а переїхав з свого села і з того часу не був там.

Дак оте межоване наробило було ще й иньшого лиха Степанови. Сіножать випала йому на болоті, межа в межу з Пухиревою. Ланцюжники провели їм межу літом, коли на болоті води не було: по суходолу пройшли плугом, — ото й межа... А в осені, да на весні як пішла вода, дак і злизала ту межу, чисто і слід її засмоктала. На лихо межу провели не просто, а коліном; так що Демянова сіножать врзала ся в Степанову.

Прийшла косовиця. Літо було дощове; болото не висохло, косили в воді.

Не скажу, чому Демян спізнив ся з косовицею і вийшов косити тоді, коли Степан вже й копичі свої на суходіл повиносив. Глянув Демян на болото і каже:

— Що отсе стало ся з Степаном? чи не рішив ся він? де в його очі були? Глянь ся! в мое вкось ся.

— Чи справді? — дивуєть ся Степан.

— Дивись сам! в мое заліз; та ще скільки

— І не думав.

— Може й не думав; та не думаючи вкось ся. Хиба тобі не в тямку, де межу проведено?

— Отак само й проведено, як я вкось ся.

— Так да не так... Дивись, я пройду саме по межі.

— А ну-ну; йди, я дивити-мусь.

Демян іде болотом, а Степан у слід його:

— І не думала там межа йти... годі! годі! не топчи дурно підшов.

Демян спинив ся, став; глянув наперед, глянув навкруги; приставив долоню до чола, щоб сонце очий не сліпило, подивив ся, поміркував і каже:

— Справді, чи не помиляю ся я. Ти от що скажи: чи коліно доходило до отсієї верби розкарикуваної?

— А вжеж, не доходило.

— А може й доходило... та нехай і не доходило; але-ж межа починала ся проти дупленастой верби?

— Наче-б то так.

— Значить, ти вкось ся.

— Може і вкось ся.

— Не „може“, а таки так.

— Може й так, дак що?

— Значить: гріха на себе взяв...

— Не брав.

— Хиба чуже косити не гріх?

нема нічого... Власне, каже, для того, що ми такі великі прихильники Росії і православія, якими мабуть є мало самих Росіян (!), просимо нашого приятеля і товариша, пана Комарова... покинути свою славянофобію. Росія, що має йти на чолі Славянщини, мусить навернути ся, доки ще час. Тревала російська славянофобія може на заході і сході Славян витворити страх перед Росією, через то вся Славянщина згнула би" — і т. д.

Виходить з того, що тяжкий час настає для австрійських москвофілів. Вони більші Москалі, як самі Москалі (звичайно, порода яничар), так розпинають ся за „св'яту“ Росію, так раді би загорнути всіх Славян під могуче крило Росії, а ту в самій Росії инакше вже тепер о тім думають, там плюють на всіх Славян... І як же їх московське серце не має смутити ся! Адже така політика може довести до загибелі всіх московських агентів! З чого-ж вони будуть жити, нещасні?...

Славянщина під гнетом, а Росія на те нічого. „Подивім ся, каже „Галичанин“, на пр. в Австрії на руский нарід і другі славянські народи. Польські політики видумали (!) окремий малоруский нарід і придумали для него свою офіціальну історію, а австрійські політики назвали австро-руский нарід офіційно рутенами і хочать, — щоби він знову вважав ся окремим народом. Крім того польські політики, що мають рішучий вплив на справи внутрішньої і зовнішньої політики Австрії, старають ся зискати Малоросію для своїх політичних цілей на основі доктрини о окремій, самостійній українській народі, ідентичній з австрійськими рутенами. Облудна діяльність польських політиків сягає у сферу інтересів російської держави, бо вона за-

носить на Україну агітацію, вимірену против Росії, стараючись відірвати від неї Україну і взяти її для інтересів польської політики, котрої корифеї запевняють знов австрійських політиків, що піддержуванем української, яко розкладового елементу в російській націоналізмі і крім того піддержуванем нігілістично-сепаратистичних змагань, ослабляє ся Росію, могучого сусіда і друга Австрії. Таким способом розединює ся російський нарід при помочи польських політиків і в інтересі їх задушевних мрій“.

Таке велике нещасте бачить „Галичанин“ для Славян в Австрії і для Росії — а в Росії ще плюють на всіх Славян!... Як бачимо із наведених слів сеї часописи, суть вони лише повторенем статі Parlamentär-a п. з. Агітації против Росії, о котрій ми недавно писали. В одній кузні кує ся негідне чесного чоловіка оруже москвофільське і розділює ся поміж агентів в цілій Австрії. Воюють вони ним вже кількадесять літ під покривкою неясного панславизму, під котрою криють ся зовсім ясні панросійські змагання, поробити з всіх країв славянських російські губернії, як отверто радить князь Мещерський.

Люди, люди!

За пмат гнилої ковбаси

У вас хоч матір попроси,

То оддасте!

3 ради державної.

Засідане Палати послів з дня 25 квітня розпало ся інтерпеляціями і пильними внесеннями. Інтерпелював п. Гец в справі жадання метрик хрещення а не метрик уродін на обсаду 275 місць в військових шкільних заведеннях; пос. Айм інтерпелював в справі відмовлення резерви-

стам відпустки, котрі хотіли помочи своїм родинам при збірці буряків цукрових. Поставили внесення пос. Пфайфер о запомогу мешканцям Теплиць в Країні, пос. Кайзер на зміну проекту правительственного о призначеню надвиськи адміністрації, пос. Пернерсторфер в справі страйку цегольників на Вайнбергу, а пос. Соколь в справі шкільних розпоряджень намістника Чехів гр. Туна. Міністер Пленер предложив проект закона о позичці для Босни в сумі 24 мільонів корон.

Прийшло до дальшої дискусії над реформою податковою. Лівія внесла поправку до §. 100 (там говорять ся о оподаткованю кас щадничих); говорили ще послы Бик і Морсей. Перервано дискусію і приступлено до пильних внесень. Посол Пернерсторфер говорив про нужду цегольників на Вайнбергу і надужити зараду фабрики цегод, а коли і міністер Бакерем признав правдивість того, ухвалено то пильне внесення. Посол Соколь зачав мотивувати своє пильне внесення, але засідане перервано.

На засіданю з дня 28. квітня поставлено кілька інтерпеляцій, а потім наступила дискусія над пильним внеснем посла Соколя. Промовляв пос. Герольд, міністер Мадейский і пос. Гогенварт. При голосованю відкинуто то внесення. (Про се згадаємо ще другим разом). При дальшій дискусії над реформою податковою, іменно над оподаткованем товариств, обов'язаних складати публичні рахунки, прийнято відповідний параграф з поправками. Коло польське інтерпелювало в справі нарушеня договору торговельного зі сторони Німеччини, в наслідок невиконання галицьких волів до Німеччини.

На засіданю з дня 29. квітня предложив міністер фінансів проект закона, котрим зносить ся премія для тих, що виловлять контрабанду. По справозданю з пильного внесення що-до запомоги для Теплиць в Країні і прийнято відповідного внесення приступлено до дальшої дискусії над реформою виборчою, а іменно §§. 101—103. Пос. Бик поставив внесення, щоби податок від галицького фонду пропінацийного був приписаний у Львові, а буковинського в Чернівцях. Параграфи з поправкою посла Бика прийнято. Міністер Вурмбранд повідомив, що цісар санкціонував закон о розширеню відпочинку недільного на похатну торгівлю.

— Нехай і гріх, дак що?

— Та як же оно буде?

— Якось повинно бути... Сіном тобі верну....

— Як ти мені сіном вернеш? Скільки того сіна прийдець ся? Я твого не возьму і свого не попушу. Не то що копийці а й жмені чужого сіна я на свою душу не візьму! нехай оно скисне... Треба спершу правди дійти.

— А вже-ж треба дійти... треба ждати, доки вода висохне; тоді слід знайдемо.

— Іш! що ти голово! вода може й на те літо не висохне, а у нас з тобою смерть не за плечима, а перед очима.

Діди замовкли і задумали ся... знати було що слова: „гріх, правда, смерть“ мають у них велику вагу.

Косарі зайшли: прийшли по ручці; а діди все стоять да міркують собі мовчки.. Нарешті Степан плюнув і мовив:

— Отак доживись! зроду віку чужою порошиною не покористував ся, а тут — дивись! що випало! вкось ся в чуже!.. гріх!.. а хто мене до гріха правив? сам мабуть чортяка.

— Ти-ж казав, Степане, що чортів нема? допикає Демян — а він, бач! і гавкнув на тебе з болота.

Степан наче не чує того і каже:

— Не умисне вскочив в сусідське, а все так не поправді; гріх...

— Помилка...

— Помилка... та треба-ж її полагодити?

— А вже-ж треба...

— А хто тому винен?

— Ланцюжники.

— Яка їх вина? вода засмоктала.

— Значить: вода винна... А воду хто дав?

— А!.. годі „хтохати“; кажи як полаго-

дити помилку? як вернути чуже? скільки тобі сіна вернути?

— Як ти вгадаєш: скільки? так не вгадаєш; часом перебереш, або не добереш... треба поправді.

— Бери копицю!

— Не візьму?

— Чому, хіба мало? бери!.. визволь мене з гріха перед Богом, з сорому перед людьми..

— Ні, Степане! так не можна... шкода мені тебе, та шкода й себе! Твого гріха я на себе не хочу брати... Забирай ти усе, що накопив; та поробім добрі прикмети, доки ти вкось ся в мое. А як доживемо до того літа, дак я почну косити з того місця, де ти скінчив...

Не можна так. Добре як доживемо до того літа, а як я не доживу, тоді що? З чим я перед Богом стану на суд? з твоїм сіном? Га! подумай!... мене за се з першого-ж митарства на саме дно в пекло...

— А ти-ж казав колись, що пекла нема!

— Годі тобі про пекло.. ти говори про сіно. Кажеш ти: „на те літо“ ну, нехай і доживемо; дак яка у тебе порука, що й на те літо така сама трава вродить? може буде рідша, тоді ти не добереш свого; а буде густіша, — мое перейде; знов не поправді буде.

— Тут вже не наша воля, а Божа.

— Звістно — Божа; та як оно далі буде з межею?

— І з межею треба правди дійти. Нехай нас люди розведуть; здамо ся на громаду.

Прийшла осінь. Якось в суботу по обідах, зібрала ся громада. Скоро обрадила она свої справи, які там були, Славир з Пухирем до неї:

— Розведіть нас, люди добрі!

— Позивається? — спитав писарина.

Діди й руками й ногами:

— Крий нас Мати Божа! позивати ся! Цур да пек тим позвам! Ми по сусідські правди шукаємо; та своїми головами не дійдемо. Громада розумніша за нас; нехай она здорова буде, доводить нас до правди.

В громаді одні за Степаном; другі за Демяном. Вельми змагали ся; повстав страшений галас: той тому задає брехні, а той другому.

— Я сам при тому був, як ланцюжники вели межу, власними очима бачив і знаю, що межу положено так, як дід Степан показує, — гукав Петро Дим.

— Тай мені-ж не повлазили і я бачив — змагаєть ся Павло Рева — мій плуг тоді саме чергував на стійці, я сам і за плугом ішов... не ївши, не пивши запрягну, ще межу проведено отак саме, як каже дід Демян.

— Брехня!

— Тільки не моя, а твоя.

— Забрешти ти з собаками.

— Сам ти заскигли.

— Нехай тобі в утробі вовки скигять!

— Годі вам, годі! — озиваєть ся Степан: отсе так, бач, до чого договорили ся! і до собак, і до вовків; а про правду й забули.

— Рушаймо, Степане, до господи! — каже Демян — не наше на коші.

— Було наше, да чортяка звів на чуже.

— Який чортяка?... ти мене напучував, що чортів нема.

З тим і розійшли ся.

Жадної ради громада не дала, скінчивши на тому, що „не нам ділів судить; нехай їх Бог розсудить“.

А в головах моїх дідів знов мулить стара думка; „чуже сіно“ не дає спокою; знов кортить їм „дійти до правди і не занести на той світ гріха.“ (Конець буде).

Перегляд політичний.

Чим раз то більше комбінацій появляється в справі договору Япана з Хіною. Мало помалу європейські держави заявляють своє ставовиско, а й Америка дала про себе чути. Отже справа стоїть так, що Англія і Італія не хочуть прилучити ся до акції трьох держав Німеччини, Росії і Франції, а Америка стоїть цілком по стороні Япана, бо в заключенім договорі узв'язано інтереси Америки. Розуміє ся, що появляють ся ріжнородні вісти, часом собі цілком противні, так що не можна їх брати поважно а треба вижидати певних і докладних вістей. Певно лише се, що Росія буде з цілою енергією виступати против Япану, а то тим більше, що міністер війни зараз на початку хінсько-япанської війни приготував все, щоби можна на далекім Виході рішучо вилунути на користь Росії.

Після петербургської дописи в Pol. Corr. — надужити і обманства при будові сибірської залізнички нанесли державі понад 15 мільонів рублів шкоди. В наслідок того пішли в „отставку“ шеф інженір Абадуров і головний директор будови центрального шляху Подруський. Третій інженір Смирнов, шеф відділу технічного і матеріялів, застрілив ся в Томську.

Дрібні вісти.

Іменованя. При майовім авансі іменовано Найд. Архієпископа Франца Сальватора підполковником, Уексвеля і Гіленбранда генералами кавалерії, а Антона Гальгоцого фельдцеймайстром. — Штабовий лікар при черновецькій шпиталі військовим др. Шаф іменований старшим лікарем штабовим.

Конкурс. Щоби зарадити недостатковій лектури відповідної для руских дітей а іменно дівчат, написало Товариство Руских женщин в Станіславові конкурс з речинцем по конець вересня с. р. на оповідання, казки або повістки: одні одвітні для руских дівчаток в перших літах шкільних, а другі одвітні для дівчат в підрослім віці до 14 літ. Оповідання, казки або повістки мають бути оригінальні, написані чистою і зрозумілою рускою мовою, основані на ріднім підкладі, мають в легкій і займаючо-забавній спосіб передовсім морально виховувати та патріотично впливати, а обнимати 1 — 2 аркуші друку. Вибрана конкурсова комісія оцінить надіслані праці, уділить авторови праці першого рода, узнаної за найлучшу, 60 корон а. в., а авторови праці другого рода, узнаної за найкрасшу 80 корон нагороди. Преміювані праці позістануть власністю Товариства руских женщин і будуть его-ж коштом випечатані. Праці просять ся присилати рекомандовано на адресу Товариства руских женщин в Станіславові і заосмотрити як працю так і залучену замкнену коверту, містячу в собі імя, прізвище і адресу автора одвітною девізою або знаком. Оголошене вислідку конкурсу в часописях і виплата премій наступить в місяці падолисті с. р.

Буковинська каса щаднича уділила товариству „Народний Дім“ в Чернівцях 50 зр. за помочи.

Еміграційний рух проявив ся вже й на Буковині. Іменно в Чорнім Поточі найшов ся агент Партеній Гнип, що ходив на зарібки до Росії, і тепер в коршмі намагає на наших селян до вандрівки в Росію. Тому два тижні в коршмі оповідав він, як в Росії все дешево, як там всім добре, а як у нас трудно жити. І дали ся намовити декотрі господарі до еміграції. Іменно попродали своє добро і хотіли виїхати в Росію: Николай Запаринюк з жінкою і 3 дітьми, Партеній Запаринюк з жінкою і 5 дітьми, Максимерук з жінкою і 3 дітьми. Власті здержали сих одурених селян на границі, а агента Гнипа увязнили. Ми вже тому два роки остерігали селян перед еміграцією до Ро-

сії на підставі сих сумних прикладів, які нам дали ті наші селяни, що виїшли до Росії а потім вернули старцями. Остерігаємо і тепер наших селян, що всякі чутки про хлопський рай в Росії безпідставні і слухати їх не треба. Купчанко, як ми се недавно згадували, захвалює у своїм „Просвіщенію“ Росію селянам і зводить таким способом нерозумних на біду.

Взірцева читальня „Просвіти“ в Микулінцях числила з кінцем 1894 року 150 членів, котрі зложили вкладок на суму 82 зр. 40 кр. Видатків на зарид читальні і каси щадниче-пожичкової було 73 зр. 12 кр., отже позісталло 9 зр. 28 кр. на рік 1895-ий. Бібліотека числить 136 книжок і 8 часописий, а майже всі члени користали з бібліотеки. Члени відділу мали що неділі засідання, а з важніших ухвал списувано протоколи. Канцелярія читальні залагодила 454 номерів своєї чинности. Каса щаднича читальні стоїть так: До позісталних з кінцем 1893 року 610 зр. 20 кр., вложило 18 членів в 1894 році 830 зр. 31 кр., а виїмало 14 членів 798 зр., отже лишило ся в касі 642 зр. 51 кр. на 4—5 процент. Каса пожичкова єсть душею микулінцевої читальні. Числа говорять: оборот касовий виносив в тім році 7.430 зр. 96 кр. З рахунку зиску і страт показала ся сума 202 зр. 56 кр. а чистого зиску було 102 зр. 8 кр. Біляне маєтку представляє з грішми в щадниці зложеними і на позичках суму 970 зр. 22 кр. — Ся взірцева читальня мала недавно свої збори, на котрих було 80 членів. Ухвалено між иньшими набути дім на читальню. Головою вибрано діяльного Антона Рибачека, та він, як се звичаємо, на иньшій місци, недавно помер.

Всюди рубель! Царське правительство старає ся дуже в Сиолучених Державах американських о те, щоби про нього була у тамошного православного населення як найкрасша думка. В тій цілі що року російських грошей на 60000 доларів їде в Аляшці на піддержане тамошних православних церков і стілько-ж, коли не більше, на місіонерську діяльність російських попів в Пенсільванії, де находить ся багато австрійських Русинів-уніятів. Аляшкянці не хотять знати російських попів і в царські церкви не ходять. Але в Пенсільванії ловить ся добре рибка на вудку. Там більше як 10 000 Русинів-уніятів, Словаків, Чехів, Хорватів і других Славян-католиків і навіть лютеран перейшло на православ'є. Всі они хвалять білого царя і шлють ті похвали головню в Галичину і в Угорщину, де таким способом навчає ся нарід патріотизму австрійського. Тим поясняє ся ренегатство значної частини Русинів в Америці. Полакомили ся рускі сьвященники захожі з Угорщини, на рублі.

Процес карний против сторожа Гречила, обжалованого о звістне убійство Каспшикевичевої, властительки дому у Львові, закінчив ся вчера у Львові. Судії присяжні узнали обжалованого винним не скриюбійства, але звичайного убійства всіми 12 голосами. На підставі того вердикту трибувал засудив Гречила на 10 літ тяжкої в'язниці. Спільничку его, Лукасевичеву, засуджено за провину укривання крадених річий на місяць арешту. Оборонці обоіх обжалованих зголосили рекурс що-до висоти виміру кари.

Біциклісти в армії австрійській. Міністерство війни видало, розпоряджене, що задля виобразування військових біциклістів (їздців на двох колесах), для цілий воєнних можуть резервісти відбувати свої правильні вправи військові яко біциклісти. Хто хоче так відбути вправи, має зголоситись перед тим в приналежній команді полковій і мусить принести до вправ власний біцикл в добрім стані; за те дістане за кождо-разові вправи з каси військової 20 зр. відшкодованя.

На конгресі хірургічнім в Берліні, який відбув ся ось недавно, мав проф. Тільманус з Липска відчит о раку. Генеза рака доси ще не розсліджена; фактом єсть, що він витворюєсь в дуже неоднакових услівах і не всі органи в рівній мірі підпадають тій хворобі н. пр. селезінка майже ніколи, а печінка часто досліджено також, що наклін до рака витворюють у людей, особливо в пізнійшій віку, довше триваючі під-

будження механічної або хемічної натури — як часте голене, курене тютюну, уживане алкоголів. У женщин хорих, на рака в устах — причиною хвороби звичайно буває курене тютюну або уживане алкоголю. Вкінці сконстатовано, що в тій хворобі велику ролю грає унасліджене; недавно в одній родині умерло на рака п'ятнадцять осіб. Мурини мають більший наклін до тої хвороби ніж біда раса. Взагалі-ж хвороба-рак ширить ся усе більше, можна сказати в застрашующий спосіб. Остатними, роками число випадків тої недуги в Європі і в Америці почотверило ся.

Зм'іна плану їзди на літо 1895 р. Від 1 мая с. р. наступили слідуочі зміни в їзді залізничною: До Львова відїзджають з Чернівців: поспішний потяг о 3 год. 4 мін. по полудни, особові потяги о 6 год. 54 мін. вечером, 10 год. 44 мін. вечером і 6 год. 45 мін. зраня. З Чернівців же до Сучави відїзджають: поспішний потяг о 12 год. 44 мін. по полудни, а особові потяги о 9 год. 48 мін. зраня, о 9 год. 46 мін. вечером і о 5 год. 13 мін. зраня.

Засудженого на смерть Айхінгера відвідала онюгди в в'язниці его жінка. Як розповідають віденські репортери — котрі з певним сентименталізмом старали ся підчас процесу узискати співчуте читачів для убійника — сцена побаченя супругів була незвичайно взурушаюча. Плакали они безустанно; а відразу спитав Айхінгер, що о нім газети пишуть... Запевняв свою жінку що, коли би его уласкавлено, стане ся цілком иньшим чоловіком. Відходячи з комнати в'язниці, лишила п. Айхінгера у доглядача в'язнів 10 зр. на поліпшеня харчу в'язня.

Дивний випадок лучив ся в Вишнянах, повіта львівського. В тім селі слабував вже від довшого часу один селянин і дня 22. квітня помер. Жінка, родина і взакому зібрали ся, зложили на лаві небіщика, в церкві подзвонили ему, а грабар копав вже гріб. Зібрані при небіщнику люди розмовляли голосно про его добрі і злі прикмети, коли нараз небіщек підвіс ся і сів на лаві. Спокійнім голосом заповів він всім зібраним, що ще не умер, але зробити се за три дні. Повстав переполюх і метушня і аж відважніші приблизили ся до мнимого небіщика, перенесли его на ліжко та подали ему поміч. Але се не на много придало ся, бо недужий помер на правду вже по двох годинах, мимо свого попередного заповідження.

Завзятий неприятель женщин. Сими днями, як доносять віденські газети, помер там один з найбільших ворогів всего що жіноче, добре звістний в 16. і 17. віденським округі старий мовдець, коли їхав на похорон свого брата. Сей високий сухий чоловік, одігний все в чорний одяг і циліндер, з тростовою паличкою в руці, був типічною личністю в 16. і 17. віденським округі. Цікава его спадщина: В одній переділці его столика до писаня найшли свояки пачку з написею „Проби моїх свояків запрягти мене в супруже ярмо.“ В пачці було 62 листів з часу від 1845 до 1893 року, а на кождім було порядкове число і якась примітка покійного. Старий мовдець, маючий чоловік, що жив з капіталу і має каменицю в 16-тім округі, доложив до тих листів таку картку: „62 листів і тількиж предложень від охочих до супружа дівчат і дівць, котрі ввели в поле 1.760.000 зр., щоби мене підбити.“ В своїй гостинниці, де все заходив, сїдав лише там, де надіяв ся, що не буде жіночого товариства. Если ішов до театру, то купував се три білети. З лівої сторони саджав свого слугу, старого Франца; а з правої лишав крісло порожнє, щоби лише не сиділа коло него ніяка женщина. В трамваї, в омнібусі, на залізничі радив собі в той спосіб, що курив заедно люльку набиту смердячим тютюном і тим виполушував від себе жінки. Але его ненависть до жінок перенесла ся з ним, щоб так сказати і поза гріб, бо в своїм завітчаню пише: „прошу моїх свояків постарати ся о се, щоби на кладовищі, де буду похований, не хоронено коло мене ніяких жінок. Если би се було неможливе, то прошу купити для мене місце на три гроби і поховати мене в середнім, а місця з лівої і з правої сторони лишити вільними.“

Веселий випадок. Як денники льондонські доносять, приступив сими днями якийсь панок

до єпископа вестмінстерського і сказав: „Reverend, маю вам передати найсердечніший поздоровлення від моєї матери.“ Єпископ, котрий є короткозорий, але з тим пильно укривався, зробив утішену міну і схилював: „Так! Се мене тішить! Чи жие ще стара душа? Як же-ж она має ся? Добре? А в кождім разі уважайте на ню, бо доброї матери нічо на світі не може заступити“. Сказавши се, єпископ покляпав того панка по плечу і відійшов. Аж пізніше довідав ся єпископ, що тим панком був князь of Connaught а „старою душею“ — королева англійська.“

Пам'ять 34-их роковин смерті нашого кобзаря Тараса Шевченка обходиться самбірська філія тов. „Просвіта“ дня 5-го мая с. р. вечерком вокально-музикальним. В сьпівах возьме участь перемиский „Боян“ а дохід призначений на стипендійний фонд імени д-ра Омеляна Огоновського.

Вечерне нещасте лучило ся в суботу о 5-ій годіні рано в Бузей коло Епіралу у Франції. Гать від збірника води з Бузей, помімо того, що не показувала і сліду ушкодження, нагло перервала ся, а величезна сила води збірника розлила ся по долині Бузей, забрала доми з людьми, повиривала дерева з корінем і наробила великі спустошення, немов яка страшна повінь. Збірник води в Бузей мав 7 мільонів метрів кубічних води і з него спускали в часі посухи воду зі всхідного каналу. Гать була 500 метрів довга, її вбудовали від 1879 до 1884 р., а в рр. 1888 і 1889 скріплено її. Мур гати був на 20 метрів високий і при землі 20 метрів глибокий. Вода знищила чотири села, перервала кілька залізничних шляхів і забрала багато мостів. Долиною пили води на метри високо. Шкода виносить до 50 мільонів франків.

Провідниця всіх Славян, „св'ята“ Росія опікує ся так славянським народом українськоруским. Недавно заборонила російська цензура видати всі твори поета Глібова, хоч поодинокі ті твори там друкували ся; заборонила також друкувати і виставляти на сцені драму Кропивницького „Павук або глитай“. Мало ще того. Російська цензура в перших трох місяцях сего року не пропустила сімдесять двох рукописів, писаних по українськи, між ними таких зовсім невинних річей, як Баба-Параска, Левіцького-Нечуя, Пан Твардовський Гулака-Артимовського, Байки і Маруся Л. Боровиковського ітп. Все те було вже нераз друковане, але очевидно тепер показало ся небезпечним для цілої російської держави...

На літний побут. Товариство Чорногорські котре розвинуло значну і видатну в успіхах діяльність, вибудувало тепер коштом кількох тисячів зр. двір на ґрунті, дарованім фундацією Скарбківською. Коли-ж від відділу станіславівського відлучено район надвірнянський, то й сей прилучено до него. Товариство закупило також дім у Ворохті. По вибудованю залізничі е се місце найважливішою станцією для подорожників. В ній уряджено вигідне пристановище, з котрого певно будуть користати любителі дальших прогулок. А треба знати, що тамешні гори не уступають під взглядом красоти і романтичних видів навіть найкрасшим партиям Швейцарії. Новий двір з своїми шістьма кімнатами стоїть посеред чудової природи, в ліску смерековім, над шумячим недалеко Прутом і у стій величавої Говерлі.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 1. мая. Погода настала прекрасна на нинішнє св'ято робітничє. Робітники в приватних закладах св'яткують, в державних працюють. Численні збори робітників відбувають ся ту всюди спокійно після програми.

Будапешт, 1. мая. По півночі яких 500 робітників вирушило з міського ліс-

Видає і за редакцію відповідає Осип Маковей.

ка на улицю Кереспешерску, де їх поліція розігнала, а багато увязнила.

Міскольч, 1. мая. Тут поміж тисячею робітників, що хотіли св'яткувати 1. мая, а поліцією прийшло до бійки. Багато робітників увязнено.

Вісбаден, 1. мая. Помер тут поет Густав Фрайтаґ.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

у Львові, улиця Академічна ч. 8,

продає слідуєчі книжки:

Др. Огоновский: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. 1. — Чорна Рада, повість	1 — 80
Юрій Федькович. Повісті і оповідання	— 20
Іван Нечуй. Повістки і оповідання	— 30
— Світотгляд українського народу	— 30
— Кайдашева сім'я, повість	— 50
— Навіжена, повість	— 20
— Над чорним морем, повість	— 90
— Хмари, повість	1 50
— Причена, повість	1 50
— Микола Джеря, повість	— 80
— Поміж ворогами	— 50
— Попались	— 10
Ом. Партицкий. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленько. „Ізгієнія в Тавриді“, драма	— 30
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	— 10
Цервантес-Мірон. Пригоди Дон-Кіхота	— 40
Волод. Шухевич. Записки школяра	— 20
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щасте, драма	— 30
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр. ч. III.	— 80
— Книга казок, поезії часті II.	— 60
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	1 —
К. Т. Подолєнко. За громаду, хроніка	— 20
Записки Товариства імени Шевченка ч. I., II., III., IV. і V. по	1 20
О. Кенан. Сибір ч. I. II.	1 20
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4-50 зр. з пересилкою	5 —
— Кобзар для дітей	— 20
Лєся Українка і Макс. Ставицький. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезій	— 60
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Уманець і Спілка. Словар російсько-український ч. I. і II. по	2 50
І. Баштовий. Українство на літературних поглядах з Московщиною	— 50
Лєвенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Герінґ-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії ч. I.	— 20
— „Озерма“ — новіля	— 10
Михайло Старіцкий. В темряві, драма	— 20
Кирило Студинський. Лірики, студія	— 20
— Пересторога	1 —
Василь Щурат. Пісня про Роланда	— 50

СИЛА КНИЖКИ

або

О П Р О С В І Т І Н А Р О Д Н І Й.

Під таким заголовком вийшла брошура

в Чернівцях

написана

учителем Дарієм Пігуляком.

Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

Tinct. capsici compos.

(Pain expeller)

приладжена в аптці Ріхтера, Прага, загальнозвісне втиранє, лагодить біль, можна дістати по ціні 1.20 зр., 70 кр. і 40 кр. за флашку майже в кождій аптці. При закупні треба дуже уважати і брати флашки лише з охоронною маркою „Котвиця“ за правдиві. Центральна розсилка: Ріхтера аптика під Зол. Львом, Прага.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого впливу під найприступнішими услів'ями і почислює можливо найнижчі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділені агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, улиця Академічна, ч. 8.

Чума горілчана.

Сумна історія для перестороги і науки бідним і багатим, старим і молодим переповнів і тверезим руским читальникам присвятив Омелян Попович. Книжка ся має 80 сторін і коштує 20 кр., почтою 25 кр.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

мас на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887., 1888., 1889., 1890., 1891., 1892. 1893., 1894., по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

З друкарні Г. Чоппа.

